

Cuộc Sống Sau Khi Nhặt Về Vị Nam Thần Làm Ăn Thất Bại

Contents

Cuộc Sống Sau Khi Nhặt Về Vị Nam Thần Làm Ăn Thất Bại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24

Cuộc Sống Sau Khi Nhặt Về Vị Nam Thần Làm Ăn Thất Bại

Giới thiệu

Biên tập: MỡCậu dùng tình cảm thâm mến trong ba năm, nhặt vị nam thần làm ăn thất bại kia về nhà. Nấu cơm cho a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-sau-khi-nhat-ve-vi-nam-than-lam-an-that-bai>

1. Chương 1

Vào một ngày nào đó chị Quỳnh dẫn một đám nhân viên mới đến ‘bao vây’ bàn làm việc của cậu mà ‘tra hỏi’.

“Khang Ngôn, chú mày nói thật cho chị. Chú dùng bí kíp gì mà ở cạnh Boss được lâu vậy hả?”

Cậu hắng giọng, đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu nói của cô. Cười híp mắt nhìn mấy nữ nhân viên mới, tỏ vẻ hiền hậu.

“Bởi vì em không thềm nhỏ dải gương mặt đẹp giai của Boss chứ sao ”

Đám người mới không hiểu làm sao, chị Quỳnh cũng há mồm, giống nhìn thấy điều gì kinh khủng lắm vậy.

Boss – tức nam thần của cậu từ trong phòng bước ra, dưới ánh đèn sáng choang nhìn cậu bằng ánh mắt đùa giỡn.

Bốn phía im lặng một cách quỷ dị.

Vào giờ phút này, Boss mà cậu thầm mến ba năm hai tay đút túi, đứng trước cửa công ty. Bên ngoài trời mưa tầm tã.

Anh đột nhiên chạy ra khỏi mái hiên, cả người ướt sũng, đứng giữa đường gào to.

“Tại sao cô lại phản bội tôi?”

“Các người là một đôi cầu nam cầu nữ, có chết cũng không được yên thân!”

Đây mới đúng chuẩn kịch bản phim truyền hình 8h.

Cậu ảo tưởng mà nghĩ.

Bị nữ nhân mình yêu thương phản bội, bị lừa mất công ty mà mặt vẫn không đổi sắc, quả nhiên là nam thần của cậu!

Đầu không nóng, óc không hỏng. Cậu dùng vẻ mặt nịnh hót của mấy vị thái giám chạy đến sau lưng Boss.

Chọt chọt lưng anh.

Ô, thật rắn chắc

“Boss, trước cứ đến nhà tôi ở đi.”

Cậu không phát hiện ra trong lời mình có bao nhiêu ái muội. Boss quay đầu nhìn cậu chăm chăm, khiến cậu sợ muốn chết.

Vội vã thanh minh.

“Này ... Yên tâm, tôi không thềm nhỏ dải gương mặt đẹp giai nhà Boss đâu!”

Đã làm trợ lý được ba năm, lần thứ hai trong khoảng thời gian này cậu thấy được ánh mắt có ý đùa giỡn của Boss.

2. Chương 2

Nói thật, tuy làm trợ lý ba năm nhưng cậu và Boss cũng không quá thân.

Nghe nói nữ trợ lý đầu tiên muốn ‘thân thiết’ với Boss, ngày hôm sau liền bị Boss lấy việc công trả thù riêng mà sa thải.

Người thứ hai là trợ lý nam cũng muốn ‘làm quen’ với Boss, không trụ được bao lâu thì ‘được’ Boss điều ngành.

Cậu tưởng tượng ra cảnh một gã thanh niên anh tuấn, trước mặt mọi người bị cấp trên mắng: “Đừng có động chạm gì tôi đây”, thật sự rất ... Kết quả là gã hai mắt sưng húp chủ động từ chức.

Nếu cậu mà là gã á, nhất định sẽ chạy lại sờ mó Boss một phen mới chuồn, đằng nào chả bị mất việc (‘)

A, lạc đề rồi.

Xem ra Boss đành bắt đắc dĩ theo cậu về nhà. Chắc, nếu không phải anh sớm đem biệt thự thế chấp để lấy tiền cho con mụ kia tiêu thì giờ đâu đến nỗi không có nhà mà về.

Thế là cậu và vị nam thần không mấy thân thiết cùng đi, bầu không khí quỷ dị vô cùng.

Nước mưa rơi xuống chiếc dù màu lam của cậu, tí tách từng giọt tạo thành âm điệu nghe khá vui tai.

Có điều dù thì nhỏ, mà nam thần lại quá cao, cậu phải giơ tay qua đỉnh đầu mới che được cho cả hai.

Nếu đây là tiểu thuyết thì tốt rồi. ‘Rào’ một tiếng, cậu còn chưa kịp tưởng tượng thì mưa lại trút xuống xối xả, mà nam thần lại có xu hướng ngày càng cách xa cậu.

Đi bộ trong làn mưa, bầu trời mù mịt, không có điểm dừng nhưng chỉ cần hai người luôn bên nhau thì đã lãng mạn lắm rồi!

Cơ mà với cái background ‘mưa rào’ thế này thì chẳng hợp tẹo nào.

Áo sơ mi với nửa người phía ngoài bị mưa làm ướt mất rồi, lạnh quá đi.

Cậu không nhin được nữa, nghiêng đầu nói với nam thần.

“Boss, anh xích lại đây chút được không?”

Hô, suýt nữa đem cả nhạc nền phim hát ra luôn rồi. Nếu để nam thần biết cậu là một thằng con giai lớn xác từng này mà thích xem phim thần tượng giống mấy em thiếu nữ, chắc chắn anh ấy thà lang thang đầu đường xó chợ chứ nhất định không theo cậu về nhà.

May là Boss chỉ liếc xéo cậu một cái, nhích lại gần.

3. Chương 3

Nhà của cậu ở một tiểu khu cũ có 8 tầng, cậu ở tầng 3.

Khu này thuộc dạng ‘lâu đời’ nên tất nhiên sẽ không có thang máy, nhìn vào gợi cho người khác nhớ đến Hồng Kông ngày trước.

Nam thần đứng trước cửa gỗ sơn màu đỏ mà đánh giá xung quanh. Các cạnh cửa sơn đã tróc gần hết, lộ ra màu gỗ nguyên thủy.

Chỗ khung cửa gắn với tường bị nứt ra, khi mở cửa sẽ có tiếng cọt két chói tai.

Boss khẽ nhíu mày, nói câu đầu tiên với cậu từ khi trên đường đến giờ.

“Sao cậu lại.. ở một nơi như thế này?”

Cậu vội vào nhà cất dù, mắc công sắn nhà dính nước dột xuống lại bị lầy dưới máng vốn. Hả hê nhìn Boss cười ngu.

“Còn không phải vì Boss nhà anh trả lương quá thấp à?”

Sự thật dĩ nhiên không phải vậy, chẳng qua kể nhiều thì vô vị thôi.

Cẩn thận gấp dù cất đi, quay lại nhìn thì thấy Boss cũng đang liếc cậu, cúi xuống cởi giày vào nhà.

Ánh mắt của nam thần giống như biết nói, nhìn vào nó một hồi cậu cũng lí giải được cái liếc vừa rồi. Ý là “Việc đó có gì mà vui vẻ chứ, đồ ngốc.”

Cậu ở trước cửa dùng ngón chân linh hoạt của mình lau sạch chân, vội vội vàng vàng chạy đi mở rèm, xong thì kiểm khăn mặt ném tới đầu Boss.

Về mặt Boss có vài phần khó tin, kiểu như muốn cậu phải cung kính dâng bằng hai tay?

Nhìn trộm ánh mắt của anh, cậu lại đoán đúng rồi nha.

Cậu cũng chẳng quan tâm, vuốt cằm nhìn kỹ phòng khách một lượt. Ừm, phòng nhỏ quen thuộc vẫn ngăn nắp, sạch sẽ.

Xác định không có ‘hàng cấm’, cậu mới yên tâm xách đít đi tắm.

Ngâm mình trong hơi nóng mờ ảo, nhiệt độ từ nước nóng truyền tới lòng bàn tay rồi lan dần tới hai má, cậu tận hưởng mà nghĩ.

Đây hình như là lần đầu Boss đến nhà cậu?

Đầu ngón tay bám vào bồn sứ bên cạnh, thả mình vào nước ấm, nghịch nước tự an ủi bản thân.

Ít ra cậu cũng đã rót cho anh ly trà nóng ... Còn đưa thêm khăn mặt.

Cũng không quá kém đi.

Lúc cậu tắm xong, mới phát hiện ra một vấn đề.

Trong phòng tắm lúc này chỉ có một chiếc sơ mi trắng, chỉ đủ che đi bộ phận trọng yếu, phải để lộ ra cặp đùi trắng trẻo.

Quá nguy hiểm, cậu không phải là người tùy tiện.. đâu!

Lại nói, nam thần thấy cậu ăn mặc kiểu này sẽ tưởng cậu định làm gì anh đi?

Đắn đo một hồi, cậu quyết định mặc kệ.

Đem tay áo buộc quanh eo, kéo vạt áo che lại chỗ cần che.

Nhìn vào gương đã bị hơi nước làm mờ, ồm, giống mặc váy thôi.

Bên trên lộ ra dáng người thanh tú, bên dưới lộ ra vẻ lưu manh.

Mở cửa phòng tắm, hơi nước cũng theo cậu đi ra quện vào không khí lạnh lẽo bên ngoài.

“ ... ”

Nam thần cầm ly trà nóng mãi mà không uống, nhìn chăm chăm vào ‘tạo hình mới’ của cậu im lặng không nói.

4. Chương 4

Thấy nam thần đã tắm rửa xong xuôi, chiếc quần xám thường ngày cậu hay mặc nay giống như bị anh chia năm sẻ bảy vậy. Khoé miệng cậu run run, mém nữa nhin không được bật cười thành tiếng.

Cả người nam thần mang theo hơi ẩm cùng mùi thơm của sữa tắm, tóc đen xoã xuống nhỏ nước từng giọt, bình tĩnh tự nhiên ngồi xuống cạnh cậu.

Anh lấy notebook đặt lên bàn hai chân, chuyên chú nghiên cứu gì đó, cậu cũng không làm phiền.

Quả nhiên là Boss mà, đã lên kế hoạch rồi cơ đấy.

Bị dính nước mưa vào mùa đông thế này rất lạnh, trong nhà lại không có lò sưởi. Cậu không thể làm gì khác ngoài việc đóng cửa, bịt kín tất cả mọi lỗ hở. Lọ mọ một hồi cuối cùng cũng đem bụi trong phòng khách dọn đi.

Lau mồ hôi, vận động làm cơ thể ấm lên không ít.

Chạy đến phòng bếp, trong tủ lạnh cũng không còn nhiều nguyên liệu. Cậu sắt hai quả cà chua bỏ vào nồi nước đang sôi, bóc vỏ xong xuôi rồi cũng thả mấy con tôm vào.

Quay tới quay lui vài giờ cũng xong, mang theo tâm tình vui vẻ cùng khuôn mặt như viết rõ ba chữ ‘cầu khen thưởng’ đến trước mặt nam thần.

Lại thấy nam thần vẫn cầm notebook, đầu hơi cúi xuống.

Tóc loà xoà trước trán che khuất đôi mày anh tuấn, cả người toả ra một cổ khí nhu hoà.

Cậu nhất định phải làm chuyện mà bản thân hối hận rồi.

Không tiếp tục thưởng thức khoảnh khắc nam thần ngủ, trực tiếp búng một cái lên trán nam thần, nói với anh.

“Ăn cơm thôi ”

Nam thần ngồi đối diện cậu nghiêm túc ăn cơm. Cậu thì cứ ngồi trách bản thân không có cách nào ôn nhu để gọi nam thần dậy, áy náy hạn chế nhìn lên vết đỏ trên trán anh.

Nam thần bỏ đũa xuống, không đứng dậy luôn mà khẽ nói cảm ơn.

Cậu gãi đầu, cười ‘hì hì’ hai tiếng thì dừng lại, đột nhiên nghĩ đến..

“Boss, anh phụ trách rửa chén a.”

Nam thần: “...”

5. Chương 5

Sau khi nam thần ở trong bếp ‘bình lách cách bùm’ tàn phá một hồi, cậu không chịu nổi nữa đành vào nhận nhiệm vụ rửa chén.

Đều nói ở chung với người nghèo là một cách trải nghiệm cuộc sống! Bằng không sau này lỡ lập gia đình, sao biết chia sẻ công việc nhà với nhau, chung sống hạnh phúc?

Cậu lấy găng tay cao su màu hồng đeo vào, vừa rửa vừa nói với nam thần đang khoanh hai tay ở bên cạnh:

“Boss, anh đừng nghĩ rằng tình yêu là tất cả, cuộc sống này cũng phải có những mối quan hệ khác nữa. Một đoạn tình cảm ... À thì, ách ... thậm chí dưới một mái nhà, mọi người phải chia sẻ công việc với nhau mới có thể tồn tại như một ‘gia đình’ thật sự.”

Boss yên lặng nghe cậu lải nhải, có lẽ là không nghe lọt tai nữa, hời hợt nói một câu:

“Ừ, tôi sẽ chịu một phần việc nhà.”

Mấy năm gần đây chắc chắn nam thần trừ không ít tiền, nhưng đang đứng trên đầu ngọn gió, lại chuẩn bị trở mình, thế nên mỗi một đồng tiền đều có chỗ dùng khác nhau.

Hướng gì giá thuê nhà bây giờ đắt đỏ như vậy ...

Nghĩ thế, cậu chuyên chú nhìn vào bọt xà phòng trong bồn rửa, nói:

“Ủy khuất anh rồi, Boss.”

... Cùng lắm thì không để anh phải dọn dẹp WC.

Nam thần chần chờ một chút, giống như lắc đầu, cậu nhìn không rõ lắm.

Bầu không khí trầm mặc bao trùm lấy hai người, một lúc sau nam thần mở miệng:

“Trợ lý Khang ... Khang Ngôn, tại sao cậu lại rời đi cùng tôi?”

Động tác rửa chén trên tay dừng lại, cậu cười cười.

Đã sớm nghĩ tới kiểu gì Boss cũng sẽ hỏi vấn đề này.

Lúc Boss nhìn quanh văn phòng, cậu nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh. Anh nói với mọi người:

“Tôi sẽ trở lại.”

Không có một chữ dư thừa, cũng không có chút do dự nào.

Cậu biết, anh đã thật sự, thật sự quyết tâm dành lại những gì vốn là của anh.

Chị Quỳnh, chú Lý là người bậc lão làng thì không nói. Cậu, Tiểu Bình, A Lực bốn năm trước nhờ Boss dẫn dắt, cùng nhau làm việc mới có thực lực ngày hôm nay.

Bốn năm trước bọn cậu vừa tốt nghiệp đại học, không có một chút gì nổi bật cả. Một trang nhiệt huyết, không biết đã vấp ngã bao nhiêu lần, thức biết bao nhiêu đêm, idea cứ bị khách hàng từ chối hết lần này đến lần khác, nhưng chưa bao giờ bỏ cuộc.

Cậu không có nhiều khả năng về kinh doanh, đi theo Boss được 1 năm thì anh nói với cậu:

“Khang Ngôn, cậu là người thân trọng, đến làm trợ lý của tôi đi.”

Công việc quan trọng hay không quan trọng gì nam thần cũng rất ít giao cho cậu, có lẽ là bản thân cậu quá vô dụng, không đủ quyết đoán để làm việc. Hơn nữa cậu và anh không quá thân, lúc anh muốn giữ cậu lại quả thật làm cậu thụ sủng nhược kinh.

Bốn năm sau, Tiểu Bình đã có gia đình, A Lực trên còn mẹ già, dưới có bạn gái cần phải chăm sóc.

Chắc hẳn anh cũng biết chuyện này, cho nên không miễn cưỡng bọn họ, không trách bọn họ không đi theo anh.

Thời gian trôi, năm tháng qua, có một số thứ đã buông xuống thì vĩnh viễn không thể cầm lên được nữa.

Nghĩ tới đây, cậu lại nổi lên thương cảm chẳng đúng lúc gì hết.

Bầu không khí đã đủ ảm đạm lắm rồi, cái câu “Tôi không có gì để nói cả” so với kịch bản bi thảm trong phim còn khó nói hơn.

Nam thần nhìn cậu không rời mắt, dường như đang chờ cậu trả lời của cậu.

Cậu rửa bát đĩa sạch sẽ, cởi găng tay ra.

Nhìn mặt nam thần, mắt đối mắt vô cùng đường đường chính chính. Đặc biệt dùng bộ dáng của mấy cô gái ngày nay, hai tay tạo thành hình trái tim để trước ngực trái.

Nháy mắt với anh.

Mặt nam thần phút chốc tối sầm lại, ánh mắt phẳng phát như lên án:

“Cậu đang đùa bọn tôi đi.”

Ai nha đừng nói, bắt nạt nam thần thú vị lắm đó.

6. Chương 6

Sáng sớm hôm sau, cậu lén nhìn qua khe cửa phòng khách thì thấy nam thần đem chăn cuộn mình lại.

Dem thân hình đẹp giai cao to nhà Boss cuộn thành một ổ bánh mì ...

Thật đáng yêu

Nhân lúc anh còn đang ngủ say, cậu nhanh tay nhanh chân trùm vào một cái áo khoác dày màu trà, cầm theo ví tiền, rút hai tay vào túi rồi đi ra ngoài.

Trước tiên phải đến ngân hàng gửi tiền. Sương trên lá vẫn chưa tan hết, trời lại lạnh thế này tất nhiên bây giờ ngoài đường chẳng có mấy người.

Em trai cậu năm nay thi lên đại học. Thằng bé tư chất thông minh lại hiếu học, muốn đậu vào một trường tốt chắc chắn không phải là chuyện gì khó.

Vì trời lạnh ngắt nên khi cậu thở cũng có hơi bay xung quanh nữa.

Nhìn số tiền trong tài khoản, xót xa làm sao ... Giờ là thời điểm phải tiết kiệm hết sức có thể, cũng bắt đầu nuôi nam thần, cùng nam thần kẻ vai chiến đấu, sinh hoạt.

Cậu mua bánh bao thịt với sữa đậu nành. Cửa hàng dưới lầu đã bị công ty bất động sản thu mua, tiểu khu bây giờ chỉ còn mấy đại lí cỡ lớn, sữa đậu nành này không còn mùi vị ngon như quán nhỏ trước kia nữa.

Chắc chắn, mấy công ty bất động sản đúng là ác bá mà.

Vừa mới về đến nhà đã thấy nam thần đang ngồi trên bàn ăn gỗ gì đó, cậu vội vàng chạy lại bảo anh ăn sáng. Lấy bánh bao nóng hổi đặt ra đĩa, cậu ngồi xuống cái ghế gỗ xem tin tức.

“Boss, bây giờ chúng ta phải làm thế nào a?” Cậu vừa cắn bánh bao, vừa ậm ờ hỏi anh.

Đúng là nam thần có khác, ăn bánh bao thôi mà có cần đẹp thế không?! Nhìn kìa, dấu răng chính tề xuất hiện ở lớp vỏ bên ngoài, phần nhân bên trong hiện ra bóng loáng.

“Hai ngày nữa cậu thay tôi đưa văn kiện này cho An tổng.”

An tổng là đối tác làm ăn lâu năm của Boss, mối quan hệ không phải thân bình thường. Mỗi lần mà đi xā giao với An tổng, kiểu gì anh cũng bị ổng kéo đi chơi bài, uống rượu ()

Cậu gật đầu cái rụp, uống một hớp sữa đậu nành lại tiếp:

“Những thứ ở bên trong tôi có thể xem không?”

Nam thần nói thẳng:

“Tất nhiên, nếu cậu hiểu được trong đó viết gì.”

“...”

Không cần phải trực tiếp đả thương trí thông minh của cậu như vậy chứ!

Cậu chuyển hoá tức giận thành năng lực, dùng sức ngẫu nhiên nhai bánh bao, liếc về chiếc quần của nam thần, linh quang chợt loé.

“Trước khi làm việc, chúng ta đi mua sắm một chuyến có được không?”

Nam thần nhìn chăm chăm vào bộ quần áo bình thường màu xám tro chỉ mặc tới mắt cá chân trên người, lại hoài nghi nhìn cậu.

Cậu nhanh chóng thu lại cái điệu cười hề hề của mình, lo lắng nói với anh:

“Nếu không đi mua đồ này nọ, chúng ta sẽ chết đói vì thiếu nước hết đồ ăn đó. Boss, chẳng lẽ anh muốn ra đường ăn xin sao?”

Đại khái là bốn chữ ‘ra đường ăn xin’ đã đả kích nghiêm trọng đến lòng tự trọng của nam thần, thế là anh không nói hai lời gật đầu.

Cậu không khổng chế được vẻ mặt, cúi đầu thấp xuống đem miếng bánh bao cuối cùng cho vào miệng.

Hắc hắc

7. Chương 7

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống khắp nơi, những tia nắng ấm áp xua tan phần lớn không khí lạnh lẽo của mùa đông.

Ở cửa hàng bách hoá mua đại mấy bộ quần áo, cậu lại lôi kéo nam thần đến siêu thị duy nhất trong tiểu khu.

“Boss, tôi nói là dưa chuột mà? Anh cầm quả bầu lại đây làm chi?”

Nam thần im lặng nhìn vào quả bầu xanh nằm trên tay, cậu đẩy xe hàng chỉ cho anh xem:

“Ày, dưa chuột ở đây tương đối mượt mà, không có lông.”

Nam thần ngoan ngoãn gật đầu, thả quả bầu về chỗ cũ rồi đi quan sát xung quanh.

Dì bán rau ở đây đối với cậu có ấn tượng rất sâu, vừa thấy cậu đã dùng đôi mắt tựa như hạt đậu mà xăm xoi:

“Ui, hôm nay thằng nhóc cậu không mặc quần đùi hoa, kẹp tóc ra ngoài sao? Thật là nhìn không quen nha.”

Giọng dì này vừa có lực lại oang oang. Với cả bây giờ là mùa đông đó, mặc quần đùi cái máu gì!

Cậu vội vàng sửa lại là ngày thường cậu mặc ‘quần thể thao’, gãi đầu nói:

“Ngày hôm nay khác, có người cùng con đi mua đồ ăn mà.”

Dì nhếch miệng cười, lộ ra hai chiếc răng khểnh ố vàng:

“Có bạn gái rồi hử?”

Vì rau cần được bảo quản nên điều hoà luôn mở. Cậu kéo khoá áo khoác lại, vuốt cằm suy nghĩ, do dự mở miệng:

“Trước đây là nhân vật cao cao tại thượng ở công ty, là người con chỉ có thể nhìn mà không thể vuốt ve đó ()”

Dì giúp cậu bỏ rau vào bọc giữ tươi, làm bộ dạng như vừa tỉnh ngộ:

“A! Bông hoa cao lãnh kia à.”

Cậu vô cùng tán thành câu nói ‘gãi đúng chỗ ngứa’ này, liên tục gật đầu.

Ô sao bỗng dừng lại lạnh hơn rồi? Là điều hoà mở thấp xuống sao?

Cậu đem áo khoác kéo khoá cao hết mức có thể, rút cổ đem nửa cái đầu vùi vào áo khoác dày.

Có người ở phía sau vỗ vỗ vai cậu, quay đầu nhìn lại ——

... Tại sao ‘bông hoa cao lãnh’ này lần nào cũng xuất hiện đúng lúc như vậy chứ!

8. Chương 8

Xem như là tạm thời ổn thỏa, cậu thừa dịp nam thần vùi đầu làm việc mà chuồn êm ra ngoài kiếm việc làm.

Mặc dù rất muốn ở cạnh nam thần 24/7, nhưng cuộc sống này không thể cách li khỏi chữ ‘tiền’. Tiền nước, tiền gas, tiền điện, tiền mạng, tiền điện thoại một đồng lớn, mỗi lần đơn thu tiền đến là cậu lại có loại kích động muốn dùng băng dính da trâu bịt hộp thư lại.

Nhàn nhả ngồi rung chân ở ghế đá công viên, trước mặt là tờ rơi tuyển dụng của một tạp chí nào đó. Gió lạnh phất qua, tờ giấy theo lá rào rạc bay về nơi phương xa ...

Bác trai ngồi phía đối diện thỉnh thoảng lại liếc cậu một cái, tùy tiện mua một tờ báo, bên trong có vài hình ảnh trẻ con không nên nhìn.

Ngậm lấy cán bút, mở báo ra tìm trang tuyển dụng.

Nhân viên phục vụ nhà hàng, lương tháng tám ngàn. Thời gian làm việc từ 6 giờ sáng đến 3 giờ đêm.

Vậy bữa sáng của nam thần nhà cậu phải làm sao? Gạch bỏ.

Thư ký văn phòng, lương tháng mười ngàn. Sáng 9 giờ làm chiều 5 giờ tan.

Lỡ như Boss gọi cậu đi đưa văn kiện này nọ thì sao, chiều tối với rạng sáng là khoảng thời gian các ông tổng hoạt động đó ()

Gạch một gạch đổ.

Bác trai phía đối diện gấp báo lại, bắt chuyện cùng với một ông cụ khác đến chơi cờ.

“Ách xì.”

Gió lạnh lùa vào trong áo, cậu che miệng nhỏ hắt xì một cái.

Cậu thật không hiểu nổi tiểu thuyết, gần đây hình như bộ “Đủ sống qua ngày” đang rất hot? Giá cả leo thang như bây giờ đến cả phú nhị đại cũng chỉ đủ sống qua ngày thôi à?

Mang theo suy nghĩ u ám như vậy, trong lúc vô tình lại nhìn thấy một tờ thông báo tuyển dụng khiêm tốn nằm bên lề đường.

...Ồ?

9. Chương 9

Nửa đêm hôm ấy, cậu vác cái xác đau nhức lên lút về nhà, nhìn qua cửa sổ vẫn thấy nam thần còn thức, ánh đèn mờ nhạt bao phủ cả căn phòng.

Cậu duỗi lưng, đem vật nhỏ vừa mới mua nhét vào túi, nhẹ nhàng gõ cửa.

Rõ ràng không phải là lao động tay chân, sao lại cảm thấy mệt như vậy a? Hay tại bình thường chẳng chịu tập thể dục?

Nam thần dựa vào giường, từ notebook ngẩng mặt lên, tóc không vuốt keo nên hơi lòa xòa trước mắt.

Thấy là cậu, anh nhu nhu mắt. Đại khái do quá buồn ngủ nên giọng nói trở nên mơ hồ:

“Cậu đi đâu về vậy?”

Cậu lặn đến bên cạnh nam thần, thuận tiện lấy chăn bọc lại một thân lạnh ngắt của mình, suy nghĩ thật lâu mới phun ra được một câu:

“Hình như ... mộng du?”

Nam thần gật đầu, nhìn qua giống như không quá để ý đến lời cậu vừa nói, tiếp tục viết văn kiện gửi cho An tổng. Cậu cũng không dám dựa sát vào nam thần, ở trong chăn ủ đủ ấm mới nhô đầu ra.

Cậu không định về phòng mình, tuy rằng cơ thể rã rời nhưng tinh thần lại mười phần, buồn chán nhìn vào màn hình đang phát sáng.

Ban đêm trong nhà chỉ còn lại một bóng đèn nhỏ, cậu chớp chớp mắt.

Kế hoạch này ...

“Boss, cái này có chút ...”

Không chừa thủ đoạn? Vô đạo đức? Trái pháp luật?

Cậu không tìm được từ nào thích hợp để nói tiếp.

Động tác của nam thần dừng lại, ánh mắt vẫn không rời khỏi notebook, lạnh nhạt nói:

“Cách này nhanh hơn rất nhiều, cậu chắc hẳn cũng không muốn chờ quá lâu đi.”

Nam thần giỏi làm ăn, mà làm người cũng giỏi, xưa nay đều quang minh lỗi lạc. Cậu đã gặp qua ba của nam thần, chắc hẳn từ nhỏ anh đã được giáo dục nghiêm cẩn, phân biệt rõ thị phi, cái gì đúng cái gì sai.

Trong công ty có người lắm mồm, nói Boss là người quá nghiêm túc, chính trực nên bỏ lỡ nhiều cơ hội làm ăn đã dâng lên đến tận miệng. Lời này truyền đến tai Boss, anh chỉ cười nhạt không nói.

Là người từng trải, cậu không ngây thơ đến mức cho rằng Boss chưa bao giờ đi đường tắt trong công việc. Có lúc phải dùng thủ đoạn là tất yếu, nhưng mà ...

“Boss à, nếu anh chọn con đường quá hẻo lánh, gồ gề để đi, có thể sẽ bị lạc.”

Dù chờ bao lâu đi nữa, tôi cũng chờ.

Chỉ là, anh đừng đi xa quá, tôi sợ mình không theo kịp.

Cuối cùng nam thần cũng quay lại nhìn cậu.

Một lúc sau, anh đóng notebook, nhắm hai mắt lại thở phào một hơi.

Trời đêm yên tĩnh, nam thần nhíu mi không biết đang nghĩ cái gì, vẻ mặt trầm mặc phần nghiêm nghị.

Boss tự có đường đi riêng cho riêng mình, cậu chỉ là người qua đường đâu có can thiệp được nhiều. Vậy có gì là không thể đâu.

Cậu lấy cái kẹp tóc mua lúc nãy từ trong túi ra.

Ở nhà nam thần không quá trau trốt, tóc đã muốn che khuất đôi mắt.

Dùng tư thế không kịp trở tay nhào đến bên người nam thần, đem kẹp tóc con gấu màu cà phê nhắm xuống tóc nam thần.

“Ba”, kẹp xuống.

Nam thần bỗng nhiên mở mắt, khá là bất đắc dĩ nhìn cậu con trai nín cười đang nằm sấp trên người mình.

Cậu ngồi lại ngay ngắn, thủ đoạn nhỏ này của cậu dĩ nhiên không qua nổi mắt nam thần, có chút bất đắc dĩ, trưng ra bộ mặt không biết làm sao.

10. Chương 10

Giả ngu, là một kỹ năng sống.

Mặt trời ngả về Tây, cậu khoác lên mình một bộ tây trang màu đen, cẩn thận đem bản kế hoạch đặt vào trong cặp.

Boss đứng sau lưng cậu tùy ý phát tay một cái, xem ra không có ý định tạo áp lực quá lớn cho cậu.

Trước lúc ‘chia tay’ nam thần, cậu đánh bạo quay đầu lại, chỉ chỉ vào hai má của mình.

Nam thần:

“Yên tâm, mặt không dính gì đâu.”

Cậu im lặng gật đầu, thời buổi này muốn một ‘Lucky Kiss’ cũng khó khăn như vậy đó ...

Bắt taxi đến công ty của An tổng. Lúc này đang là giờ tan tầm, xe bus lẫn tàu điện ngầm đều chật ních, nếu để một thân mồ hôi đến gặp mặt chắc chắn sẽ lưu lại ấn tượng xấu.

Phòng làm việc của An tổng ở tầng cao nhất, qua cửa sổ có thể thấy được toàn cảnh thành phố tấp nập phía dưới. Cậu với anh ta không phải là lần đầu gặp gỡ, phải đợi đến gần 2 tiếng làm cậu khá ngạc nhiên.

Vừa vào cửa đã thấy An tổng chấp hai tay sau lưng nhìn xuống phía dưới. Bóng lưng ấy tạo cho người nhìn cảm giác như thấy một lão hoàng đế uy nghiêm nào đó.

Nếu xem đối phương là đối tượng để hợp tác, không cần phải làm ra bộ dáng nhờ vả. Anh ta không động, cậu cũng đứng tại chỗ lẳng lặng chờ.

Kết quả là An tổng xoay người, nhìn cậu bằng ánh mắt thâm sâu khó lường, mở miệng nói câu đầu tiên:

“Trợ lý Khang, nghe nói cậu đang ở chung với Phương tổng?”

... Trời ơi sao lại quên mất thú vui lớn nhất của cha này là bới móc chuyện của người khác chứ!

Cậu tự động bỏ qua ánh mắt tò mò của anh ta, đưa túi văn kiện lên trước. An tổng qua loa đọc văn kiện, tay vẫn chống cằm nhìn cậu.

Thẳng lưng, cậu trấn định nhìn lại anh ta. Nội tâm lại nhịn không được cầu khẩn anh ta làm ơn nhìn lẹ lẹ một chút, đừng hỏi mấy chuyện bát quái nữa.

“Được. Cơ mà có vài chi tiết nhỏ tôi muốn gặp mặt Phương tổng để trực tiếp bàn bạc.”

Sự tình thuận lợi ngoài ý muốn, trong lòng cậu đã sớm đốt pháo ăn mừng. Từ trong cặp lấy ra một tờ giấy nhớ, viết số điện thoại nhà vào đó, bởi vì nam thần bảo dùng số điện thoại cá nhân ‘không an toàn’.

“Ý Boss là không muốn người khác phát hiện, nếu An tổng có gì cần thì liên lạc qua số này.”

An tổng nhận lấy tờ giấy nhớ, tỉ mỉ xem xét. Cậu đang buồn bực không biết anh ta nhìn cái quái gì trong đó thì anh ta nháy mắt với cậu:

“Mấy số đầu là mã vùng của điện thoại bàn, vậy chứng minh hai người đang sống chung?”

“...”

11. Chương 11

Sóng yên biển lặng vượt qua vài ngày. Vào buổi sáng cậu và nam thần vẫn như cũ ăn bánh bao đọc báo, nam thần nghiêng người cầm cái điều khiển chuyển TV sang kênh Tài chính – Kinh tế.

“Xem. Lời đồn An tổng không tiếp tục hợp tác với công ty đã đến tai bọn họ.”

Chắc chắn, giá cổ phiếu rớt thảm a. Cậu đem chăn từ phòng ngủ ra bọc mình lại, mắt bị ngày tháng trên

TV hấp dẫn.

Ngày 23 tháng 12.

“Bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Nam thần vươn tay qua đỉnh đầu cậu lấy giấy ăn, chậm rãi lau miệng. Không khí lạnh lẽo theo kẻ hở từ cửa sổ lùa vào.

“Trước hết cứ chờ xem phản ứng của bọn họ, sau đó tìm người thay chúng ta mua cổ phiếu giá rẻ.”

“Ồ ” Cậu nhìn anh không rời mắt.

Nam thần hắng giọng, quay mặt sang chỗ khác tránh ánh mắt ai oán của cậu, hỏi:

“Muốn cái gì đây? Nói thẳng đi.”

Cậu yếu ớt mở miệng:

“Anh không thích kẹp tóc gấu nhỏ à ...”

“ ... ”

“Sao lại không kẹp bao giờ chứ? Nếu anh không thích gấu nhỏ thì lần sau tôi sẽ mua vương miện nhỏ nhé?”

“ ... Không cần.”

Buổi tối hôm đó, cậu mua bia về chúc mừng. Bởi vì nửa đêm còn phải đi làm nên cậu không uống nhiều, chỉ tập trung ‘hạ’ Boss.

Boss uống say cũng không lè nhè, giống như bé ngoan cuộn mình lại ở góc giường, hai gò má đỏ ửng trông đáng yêu chết đi được ()/

Một người đàn ông trưởng thành, lại cao cao tại thượng Boss mà cậu lại dùng từ ‘đáng yêu’ để hình dung có vẻ không thích hợp lắm. Chắc chỉ mình cậu mới cảm thấy như vậy.

Trước khi ra khỏi cửa, cậu quần một chiếc khăn quàng mà xanh nước biển, nhéo nhéo cái mũi cao thẳng của anh.

Lại nghe anh lẩm bẩm:

“Tiểu Thiển, đừng nghịch.”

... Cảm giác thật khó chịu, cậu ác ý mà vỗ gáy anh:

“Mau mau quên nữ nhân xấu xa kia đi.”

Dường như nam thần tỉnh táo được một chút, híp mắt nhìn cậu một hồi rồi dùng giọng nghiêm chỉnh thì thầm:

“Khang Ngôn, tôi không thích kẹp tóc.”

“ ... ”

Cậu nhìn đồng hồ treo tường, sắp muộn mất rồi. Lúc đi còn không quên nựng nựng hai má đỏ ửng của anh, vui vẻ nói:

“Lúc về sẽ mua cho anh một cái hình bông hoa nhỏ ha!”

12. Chương 12

Lúc về đến nhà ngơ ngơ ngác ngác ngủ 4, 5 tiếng, cậu tự cảm nhận được tình trạng của mình không tốt. Trời lạnh với cậu nguy hiểm chẳng khác gì bom mìn.

Suy nghĩ trì độn hơn so với ngày thường, đầu đau nhức tạo ra hậu quả rất nghiêm trọng. Ví dụ như sáng nay, lúc nhìn thấy nam thần đang rửa tay trong WC, cậu thốt lên:

“Tận mắt chứng kiến Boss đi vệ sinh tại nhà mình cảm giác vi diệu không chịu được, a ha ha ha.”

Khi ý thức được mình vừa nói cái gì cậu thật sự không dám nhìn mặt nam thần!

Buổi sáng ánh nắng ấm áp, cậu ngồi dưới cửa sổ hưởng thụ, cao hứng phát hiện ra chỗ này được chiếu nhiều nắng lắm. Thế là cậu ngồi ôm chần ngồi dưới sàn cả buổi.

Cảm giác mọi đốt xương, tác thịt trên cơ thể đều trở nên lười biếng ...

Mãi đến lúc cái bụng biểu tình ‘ục ục’ cậu mới tỉnh lại. Nam thần ngồi chồm hồm xuống đưa cho cậu một ổ bánh mì, vẻ mặt hết sức phức tạp, cậu không tài nào giải thích được.

Cậu theo bản năng kẹp lấy bàn tay đang cầm bánh mì kia, dưới ánh nắng ấm áp nói:

“Chỗ này ấm lắm, tôi dịch qua cho anh ngồi rồi cùng ăn nhé?”

... Nói xong cậu lập tức hối hận.

Bởi vì nam thần thật sự đi chân đất, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Người bối rối ngược lại là cậu, tay chân không biết để đâu, đầu óc một mớ trống rỗng, lại nói:

“Anh đợi một lát. Tôi đi thái rau xà lách thành hình khối, thả hai miếng pho mát vào làm bánh mì sandwich.”

Nam thần duỗi đôi chân dài, tựa tiểu phi tiểu lại:

“Ồ ... Thái rau xà lách thành hình khối.”

Cái này hình như có chỗ nào không đúng!

Cậu không nói gì xốc chân đứng lên, vào bếp nướng 12 miếng bánh mì, chế biến đơn giản thành 6 cái sandwich làm bữa sáng kiêm bữa trưa.

Cùng sánh vai ngồi một chỗ, hưởng thụ ánh nắng ấm áp.

Buổi chiều thấy nam thần bận rộn làm việc, cậu nghĩ nghĩ chốc lát, cầm ví tiền chuẩn bị ra ngoài. Mỗi lần muốn đi đâu là phải bọc mình thành một quả cầu, ài.

Đang ngồi xuống mang giày, không biết nam thần đi đến kéo tay cậu lúc nào:

“Đi đâu?”

“Mua cây thông.”

Giáng Sinh mà, trong nhà ít nhất cũng phải có một cây thông chứ. Hơn nữa lần này bọn cậu làm việc lớn, trong lòng luôn có cảm giác bất an, mua một cây về tự an ủi mình đi.

“Tôi đi với cậu.”

Cậu trợn mắt:

“Hả?”

Nam thần thuận tay lấy cái áo len caro mặc vào, bắt đầu nói:

“Tôi sợ với trạng thái này của cậu mà ra đường, sẽ bị bắt cóc.”

13. Chương 13

Hôm nay táo đỏ ngoài chợ quả nào quả nấy cũng đỏ mọng, tròn vo nhìn cảm dỗ muốn chết. Cậu lén nhìn sang đại thúc đang miệt mài giới thiệu 10 đồng/5 quả, lại nhìn đến cô gái trẻ đứng bán hộp đựng tinh xảo bên kia.

Những quả táo đỏ cuốn nơ xanh cứ lượn lờ trước mặt cậu, một giỏ rồi lại một giỏ. Đáng tiếc giá tiền đắt gấp đôi ngày thường – –

Đại khái nam thần cũng biết là vào đêm Giáng Sinh, dân gian có phong tục mua táo đỏ. Nhân lúc cậu đang phân vân không biết mua ở gian nào, thì đại thúc phía sau cậu đã lên tiếng:

“Nếu muốn mua tặng người khác, qua phía đối diện có cô bé kia gói quà đẹp lắm.”

Cậu chẳng thèm quay đầu nhìn xem ai nói, đáp:

“Mua cho anh ăn chứ cho ai nữa, quan trọng hoá hình thức làm gì.”

Phía sau không có tiếng trả lời, cậu nghĩ chắc Boss lại đang thầm oán ‘tặng cho tôi còn nhỏ mọn’ các loại, làm cậu đắc ý cười không khép miệng lại được.

Ánh nắng mùa đông khá dữ dội, từng tầng nhiệt từ lòng đường phả lên làm người ta bức bối. Cậu cởi chiếc khăn quàng màu xanh ra, lấy một quả lê từ trong túi giấy, bắt đầu ăn.

Vì hôm nay là thứ hai nên đường phố khá thưa thớt, chỉ có tiếng bước chân hối hả chạy đến trường của bọn trẻ hoà vào những bóng lưng vội vã vào công việc của người lớn. Khi hoàng hôn xuống, đường phố mới có dịp tập nập trở lại.

Nghĩ đến đây, cậu lấy một quả táo buộc nơ xanh to nhất, quay người lại định đưa cho nam thần. Thế giới của hai người mới đẹp làm sao

Vô ý nhìn thấy một gã đàn ông đội mũ lưỡi trai che khuất cả khuôn mặt, tay ôm một thùng hàng đang tiến về phía cậu và nam thần.

Sự việc xảy ra quá nhanh.

“ẦM.”

Tâm tình vui vẻ của cậu phút chốc bay sạch, thế giới bỗng dưng yên tĩnh một cách xa lạ.

Thực chất không phải ‘yên tĩnh’, mà là trong tai cậu lúc này toàn nước!

Sau đó lại nghe thấy gã kia trước khi đi còn bồi thêm một câu:

“Còn nằm ăn vạ làm gì? Nếu có lần sau thì thứ trên người chúng mày lúc này sẽ không phải nước đâu, mà là axit đấy nhé!”

Cơ thể chao đảo, cậu chống bàn tay trầy xước xuống đất, đầu muốn chảy nước mắt. Nam thần nằm dưới cái ôm của cậu về mặt lúc này cực kì khó tin, lại còn có chút mơ màng.

Phản ứng đầu tiên của cậu là:

“Đã tạt nước thì thôi, lại còn tạt nước đá. Rõ ác độc!”

Phản ứng thứ hai theo điều kiện tự nhiên mà đến:

“... Cậu thật sự áp đảo nam thần rồi nè!”

14. Chương 14

Bọn cậu không báo cảnh sát, thật ra trong lòng mỗi người đều biết rõ ‘hung thủ’ là ai, cũng biết cơ hội để khởi tố nhỏ bé đến đáng thương. Chỉ tạt nước lạnh chứ không phải axit, chắc cũng lường trước ra tay quá mạnh sẽ rước hoạ vào thân.

Hoặc là người kia với Boss, vẫn còn chút tình cảm chân thành nào đó.

Cậu run cầm cập vuốt cằm suy nghĩ, muốn thảo luận với nam thần một chút. Lại không hiểu sao nhiệt độ xung quanh nam thần giảm xuống đáng sợ, cậu không thể làm gì khác ngoài việc giả làm bé ngoan theo sau.

Áo khoác ướt đến nỗi có thể vắt ra nước, tí tách tí tách rơi xuống từng giọt có quy luật. Nhìn bọn cậu chẳng khác gì quỷ nước lâu ngày ‘lên bờ’ một lần vậy. May mà có mặt trời đang tận lực làm việc, cậu mới bớt khó chịu một chút.

Tay run run, chìa khoá đang tra vào ổ cứ trật mãi không vào.

Đầu óc choáng váng tìm đến vị trí sáng nay có nhiều nắng, cởi áo khoác vứt sang một bên rồi đặt mông ngồi xuống.

Vừa ấm vừa lạnh a ...

Lén lút mở một mắt liếc nam thần, không nhìn còn đỡ, bởi vì anh đang dùng khuôn mặt cứng đờ như gỗ nhìn cậu.

Cậu giả ngu cười ‘ha ha’, định ngồi thêm chút nữa rồi đi tắm. Vẫn đang chìm trong ảo mộng ‘hoà mình với nước ấm’, Boss bỗng đứng mở miệng:

“Cậu tưởng mình là thánh mẫu chắc? Dưới tình huống như vậy còn chạy ra che cho tôi làm gì?”

Ngữ khí của nam thần rất nghiêm túc. Cậu đan mười ngón tay vào nhau, bối rối không biết làm sao.

“Hay cậu coi mình là mình đồng da sắt, có bị tạt vài giọt axit cũng chẳng hề hấn?”

Chỉ biết trợn mắt mà nghe mắng, cậu luống cuống đứng dậy, muốn giải thích nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu.

Gió từ ngoài cửa ùa vô, chui vào cổ áo đến từng lớp da, làm cậu không khỏi run rẩy.

Những giọt nước theo đường nét khuôn mặt Boss mà lăn dần, rồi rớt xuống. Vẻ mặt đờ đờ sát khí mà nói:

“Tuyệt đối không được để có lần sau.”

Thế là, cậu bỏ qua tất cả những lời trách móc vừa rồi, chỉ vì một câu nói này.

Là lo lắng cho cậu sao?

Cậu tận lực chưng ra vẻ mặt hối lỗi, nhưng nội tâm lại nhảy múa tưng bừng.

Boss nhắm mắt lại, mím chặt đôi môi mỏng. Lúc lâu sau mới nghe thấy anh lên tiếng:

“Khang Ngôn, cậu đối tốt với tôi như vậy vì cái gì?”

“Rốt cục là vì cái gì?!”

15. Chương 15

Cậu giật mình, cả người vô lực.

Đúng vậy, hỏi hay lắm, cậu vì cái gì chứ?

Cam tâm tình nguyện vì anh mà dầm mưa, nấu ăn, chần nước. Cho anh táo, tặng anh một cái kẹp tóc chẳng đáng bao nhiêu.

Ý đồ của cậu là muốn một thằng nam vì vài hành động nhỏ nhặt này mà chấp nhận mình, hứa hẹn bên nhau trọn kiếp?

Nheo mắt, lại ngồi xuống sàn nhà, nghiêng đầu nói:

“Hai trăm nghìn.”

Chẳng thể nói ra tình cảm này, thế nên tốt nhất cứ dùng tiền vậy. Ít nhất trắng đen rõ ràng.

Boss muốn nói gì đó, nhưng rồi thôi. Trong mắt anh nhiều cảm xúc hỗn độn, thất vọng có mà lạnh lùng cũng có. Thật lâu sau mới lên tiếng:

“Tôi sẽ cho cậu hai triệu.”

Cậu cười nhạt:

“Hai trăm là đủ rồi.”

Coi như là đóng học phí cho em trai đang chuẩn bị lên đại học. Đến lúc đó cậu không cần lo lắng buồn phiền gì nữa, thích đi đâu thì đi đó.

Không chừng còn dư tiền để cậu đi Thâm Quyển thăm đá này nọ, hoặc đến chợ đêm Đài Loan thả ga càn quét đồ ăn.

Ha ha.

...

Cách đây rất lâu, lâu đến nỗi cậu chẳng nhớ dáng dấp của mình lúc đó thế nào nữa. Chỉ nhớ mang máng anh nói với cậu:

“Khang Ngôn. Cậu phải nhớ rằng tình yêu cũng có lòng tự trọng của riêng nó. Sau này cậu có người yêu, thì đừng yêu họ đến mức bất chấp mạng sống, cũng đừng thỏa hiệp vì lợi ích gì của họ, càng không được để bản thân phải khóc, đừng tự chà đạp mình bản thân, nghe không?”

Những tháng ngày sau đó, vì câu nói này mà vô tình, cậu vẽ cho mình một vòng tình cảm luẩn quẩn vô hình.

Cậu không trách anh, chẳng có tư cách gì mà trách, anh vốn không sai.

Bức tranh này, càng gần ngày hoàn thành thì có lẽ, sẽ phải rời xa nhau rồi từ đó cắt đứt quan hệ.

Buổi tối hôm đó lúc đi làm, ông chủ kêu cậu xếp bìa vào tủ lạnh cho ngăn nắp, gọn gàng. Cậu lạnh tới mức phát run, bất thành lời nói:

“Ông chủ, nhìn bộ dạng này của tôi có giống một người tài cán không?”

Ông chủ không kiên nhẫn đánh giá cậu một phen, phán:

“Nhìn cậu 360 độ không có góc nào thấy sáng sủa hết!”

“...”

Cậu nhún vai, một tay vỗ đập xuống bàn:

“Nói đến lạnh lẽo, chẳng lẽ thấy băng vệ sinh trên kệ hàng bị rách, cũng nhặt lên à?”

Ông chủ nhìn cậu bằng ánh mắt ‘rèn sắt không thành thép’, không nhin được cười nói:

“A Ngôn, cậu bị đập đầu vào đâu à?”

... Đúng thế, nhất định là bị đập đầu rồi.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha =))))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-sau-khi-nhat-ve-vi-nam-than-lam-an-that-bai>